

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 210/2026-52

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície v Komárne sp. zn. ORP-11/2-VYS-KN-2025 z 11. februára 2025, pokynu prokurátora Okresnej prokuratúry Komárno č. k. 1 Pn 46/25/4401-2 z 8. januára 2025, uzneseniu prokurátorky Krajskej prokuratúry v Nitre č. k. 1 Kn 134/25/4400-2 z 3. marca 2025 a upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/3 Gn 1160/25/1000-15 z 30. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní uvedenými v záhlaví tohto uznesenia.

2. Sťažovateľ podal celkovo päť trestných oznámení pre podozrenie zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa a prečinu krádeže. Podstatou bol konflikt a nesúhlas sťažovateľa s rozhodnutím Spoločného stavebného úradu Komárno z novembra 2002 v súvislosti s povolením a kolaudáciou stavby postavenej v susedstve sťažovateľa. Tým malo dôjsť zo strany stavebníka k zabratiu časti pozemku, ktorého vlastníčkou je manželka sťažovateľa. Zároveň mala byť pracovníčkou stavebného úradu schválená kanalizačná prípojka na základe falošného výkresu

a bez vecného bremena, čím mal byť konkrétnou pracovníčkou stavebného úradu hrubo porušený zákon.

3. Uznesením vyšetrovateľa z 11. februára 2025 bola vec trestného oznámenia podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnutá, pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania a ani dôvod na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Vyšetrovateľ vydal uznesenie na základe pokynu prokurátora Okresnej prokuratúry Komárno z 8. januára 2025. Sťažovateľ podal proti uzneseniu vyšetrovateľa sťažnosť podľa Trestného poriadku, ktorú prokurátorka Krajskej prokuratúry v Nitre napadnutým uznesením z 3. marca 2025 zamietla ako nedôvodnú.

4. Proti uzneseniu prokurátorky krajskej prokuratúry a postupu polície podal sťažovateľ na generálnej prokuratúre 24. novembra 2025 písomný podnet, ktorý bol vyhodnotený ako žiadosť podľa čl. 3 ods. 1 príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky por. č. 9/2025 z 27. októbra 2025 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní účinného od 1. novembra 2025. Žiadosť sťažovateľa vyhodnotil prokurátor generálnej prokuratúry ako ničím nepodloženú snahu o kriminalizovanie konkrétnych osôb, a to napriek tomu, že o totožnom trestnom oznámení už bolo právoplatne rozhodnuté vyšetrovateľom pod sp. zn. ORP-456/2-VYS-KN-2024. Prokurátorka krajskej prokuratúry prijala správny záver, že v postupe stavebného úradu nedošlo k porušeniu zákona a ani k úmyselnému protiprávnemu stavu.

5. Sťažovateľ uvádza, že ku každému z trestných oznámení podaných v súvislosti s postupom stavebného úradu podal rozsiahle prílohy, ktoré boli vždy ignorované. Nesúhlasí s postúpením jeho trestných oznámení z okresnej prokuratúry na políciu, k čomu došlo (aj) uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 124/25/4401-17. Uvádza, že sa opakovane snaží domôcť ochrany prostredníctvom štátnych orgánov – predovšetkým polície a prokuratúry. Tieto orgány sa obmedzujú len na formálne preskúmanie jeho podaní bez dôsledného preverenia skutkového stavu. Rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní sú založené na polopravdách. Sťažovateľ v rámci svojej laickej argumentácie hodnotí postup orgánov činných v trestnom konaní ako popretie ústne garantovanej ochrany základných práv. Bolo mu znemožnené účinné uplatnenie práva na spravodlivé súdne konanie a účinný prostriedok nápravy.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd zdôrazňuje, že na to, aby ústavná sťažnosť bola prejednatel'ná, musí spĺňať všeobecné a osobitné náležitosti návrhu na začatie konania predpísané zákonom č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). K uvedeným náležitostiam patrí podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde aj uvedenie konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo dôjsť k porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľov. Dôležitosť tejto náležitosti ústavnej sťažnosti je daná viazanosťou ústavného súdu nielen rozsahom, ale aj dôvodmi návrhu na začatie konania (ústavnej sťažnosti) vyplývajúcou z § 45 zákona o ústavnom súde.

7. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je rozpísaná na siedmich stranách, z ktorých je možné zistiť celkovú nespokojnosť sťažovateľa s tým, že polícia a ani prokuratúra nie sú ochotné prešetriť jeho oznámenia. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neoznačil, proti ktorému konkrétnemu rozhodnutiu

orgánov činných v trestnom konaní sťažnosť smeruje. Predstavu o priebehu konania vo veci trestného oznámenia sťažovateľa, ako aj o rozhodnutiach vyšetrovateľa a prokuratúry získal ústavný súd z upovedomenia generálnej prokuratúry z 30. decembra 2025, ktoré sťažovateľ v prílohe predložil. Sťažovateľ následne v priebehu 14. a 15. januára 2026 doručil ústavnému súdu ďalších šesť podaní, v ktorých značne nezrozumiteľne opakuje svoju argumentáciu bez toho, aby predložil rozhodnutia, ktorými malo dôjsť k porušeniu jeho práv. Z obsahu textu tak nie je možné zistiť, v čom spočíva podstata kritiky sťažovateľa. Ústavná sťažnosť sa dostáva do podoby obyčajného nesúhlasu so závermi orgánov činných v trestnom konaní pri vybavovaní trestných oznámení sťažovateľa. Ústavný súd preto z predloženej ústavnej sťažnosti nielenže nedokáže vyvodit' konkrétne skutkové a právne dôvody vedúce podľa názoru sťažovateľa k záveru o porušení jeho práv, ale ani vyhodnotiť, či sťažovateľ neuplatňuje svoje právo na ústavno-súdnu ochranu vo vecnej rovine zjavne bezúspešne.

8. Spomenuté nedostatky sú spôsobené sčasti aj nedostatkom právneho zastúpenia, keďže sťažovateľ ústavnú sťažnosť podal bez zastúpenia advokátom napriek tomu, že podľa § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľ musí byť v celom konaní zastúpený advokátom. Sťažovateľ pritom o ustanovenie advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom nepožiadaval.

9. Ak by v popísaných okolnostiach ústavný súd ustanovil podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažovateľovi (za predpokladu, že by o to požiadaval) právneho zástupcu, jeho ústavno-právne kvalifikované doplnenie ústavnej sťažnosti by nestvárnalo sťažovateľom už laicky prednesené skutkové a právne dôvody, pre ktoré podľa jeho názoru malo dôjsť k porušeniu jeho označených práv, ale by zákonite muselo formulovať nové dôvody ústavnej sťažnosti. V dôsledku toho by bolo v zmysle zákonného príkazu posudzovania podania podľa jeho obsahu, nie podľa jeho formálneho označenia, vyjadreného v § 39 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyhodnotené nie ako doplnenie návrhu na začatie konania doručeného sťažovateľom ústavnému súdu 7. januára 2026, ale už ako nová ústavná sťažnosť, ktorej podanie by malo za následok začatie iného („nového“) konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

10. Z uvedených dôvodov ústavný súd nepovažoval výzvu na odstránenie nedostatkov návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde za riešenie procesne efektívne a zaručujúce účinnú ústavno-súdnu ochranu práv sťažovateľa. Preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, a to pre nesplnenie náležitosti ustanovenej v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2026

Robert Šorl
predseda senátu